A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2014. október 14.*

„Fellebbezés — Közös halászati politika — Halászati kvóta — A Bizottság által elfogadott sürgősségi intézkedések — Az Unió szerződésen kívüli felelőssége — EUMSZ 340. cikk, második bekezdés — Feltételek — Tényleges és biztos kár — Halászathoz való alanyi jogok”

A C-611/12. P. sz. ügyben,

Jean-François Giordano (lakóhelye: Sète [Franciaország], képviselik: D. Rigeade és A. Scheuer ügyvédek)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2012. december 27-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. Bouquet és D. Nardi, meghatalmazotti minőségben),

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, K. Lenaerts elnökhelyettes, A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, C. Vajda és S. Rodin tanácselnökök, A. Rosas, Juhász E., A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits (előadó), J. L. da Cruz Vilaça és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: P. Cruz Villalón,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2014. március 20-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

1 Fellebbezésével J-F. Giordano az Európai Unió Törvényszéke Giordano kontra Bizottság ítéletének (T-114/11, EU:T:2012:585, a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amelyben a Törvényszék elutasította az Atlanti-óceánon a nyugati hosszúság 45°-ától keletre és a Földközi-tengeren kékúszójú tonhalra irányuló halászatot folytató erszényes kerítőhálós hajók vonatkozásában alkalmazandó sürgősségi intézkedések meghozataláról szóló, 2008. június 12-i 530/2008/EK bizottsági rendelet (HL L 155., 9. o.) elfogadása miatt állítólagosan elszenvedett kár megtérítésére irányuló keresetét.

Jogi háttér

2 A halászati erőforrások közös halászati politika alapján történő védelméről és fenntartható kiaknázásáról szóló, 2002. december 20-i 2371/2002/EK tanácsi rendelet (HL L 358., 59. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 5. kötet, 460. o.) célja a halászati ágazat hosszú távú életképességének biztosítása céljából a halászati gazdálkodás többéves megközelítésének kialakítása.

3 A 2371/2002 rendelet „Bizottsági sürgősségi intézkedések” címet viselő 7. cikke a következőt mondja ki:

„(1) Ha nyilvánvaló az erőforrások [helyesen: az élő vízi erőforrások] védelmére vagy a tengeri ökoszisztémára vonatkozóan a halászati tevékenységből eredő súlyos fenyegetettség, amely azonnali intézkedést kíván, a Bizottság a tagállamok igazolt kérésére vagy saját kezdeményezésére határozhat sürgősségi intézkedésekről, amelyek nem tarthatnak tovább hat hónapnál. A Bizottság új határozatot hozhat a rendkívüli [helyesen: sürgősségi] intézkedések kiterjesztésére, amely nem tarthat tovább hat hónapnál.

(2) A tagállamoknak egyszerre kell közölniük a kérést a Bizottsággal, a többi tagállammal és az érintett regionális tanácsadó testületekkel. Az írásos véleményeket a Bizottsághoz a kérelem kézhezvételétől számított öt munkanapon belül lehet benyújtani.

A Bizottság az (1) bekezdésben említett kérelem kézhezvételétől számított 15 munkanapon belül hozza meg döntését.

(3) A sürgősségi intézkedésnek azonnali hatályúnak kell lennie. Értesíteni kell róla az érintett tagállamokat, és ki kell hirdetni a Hivatalos Lapban.

(4) Az érintett tagállamok a Tanácshoz fellebbezhetnek a bizottsági határozattal szemben, az értesítés kézhezvételétől számított 10 munkanapon belül.

(5) A Tanács – többségi szavazattal [helyesen: minősített többséggel] – eltérő döntést hozhat a fellebbezés kézhezvételétől számított egy hónapon belül.”

4 A 2371/2002 rendeletnek „A halászati lehetőségek elosztása” címet viselő 20. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A Tanács – a Bizottság javaslatára többségi szavazattal [helyesen: minősített többséggel] – határoz a fogás és/vagy a halászati erőkifejtés korlátozásairól, és a halászati lehetőségek elosztásáról a tagállamok között, valamint az e korlátozásokkal kapcsolatos feltételekről. A halászati lehetőségeket úgy kell elosztani a tagállamok között, hogy minden tagállam számára viszonylagos stabilitást kell biztosítani a halászati tevékenységben minden állomány és halászati terület [helyesen: halfajta] vonatkozásában.

(2) Amikor a Közösség új halászati lehetőségeket hoz létre, a Tanács határoz e lehetőségek elosztásáról, számításba véve minden tagállam érdekeit.

(3) Minden tagállam – a közösségi joggal összhangban – határoz a lobogója alatt hajózó hajókra vonatkozóan a tagállam számára kiosztott halászati lehetőségek elosztásának módszeréről. A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot az elosztás módszeréről.

(4) A Tanács létrehozza a harmadik országok számára a közösségi vizeken elérhető halászati lehetőségeket, és e lehetőségeket harmadik országok között osztja el.

(5) A tagállamok, miután a Bizottságot erről értesítették, elcserélhetik a számukra kiosztott halászati lehetőségek egészét vagy egy részét.”

5 Ezzel összefüggésben fogadták el a bizonyos halállományokra és halállománycsoportokra vonatkozó, halfogási korlátozások alá tartozó vizeken tartózkodó közösségi hajókon és a közösségi vizeken alkalmazandó halászati lehetőségeknek és kapcsolódó feltételeknek a 2008. évre történő meghatározásáról szóló, 2008. január 16-i 40/2008/EK tanácsi rendeletet (HL L 19., 1. o.).

6 E korlátozásokat és mennyiségeket a kékúszójú tonhalra vonatkozó egyes 2008. évi kvótáknak a közös halászati politika ellenőrző rendszerének létrehozataláról szóló 2847/93/EGK tanácsi rendelet 21. cikkének (4) bekezdése alapján történő kiigazításáról szóló, 2008. május 22-i 446/2008/EK bizottsági rendelet (HL L 134., 11. o.) módosította.

7 2008. június 12-én a Bizottság a 2371/2002 rendelet 7. cikke alapján elfogadta az 530/2008 rendeletet.

8 Az 530/2008 rendelet (6) preambulumbekezdése kimondja:

„A Bizottság birtokában lévő adatok és a bizottsági ellenőrök által az érintett tagállamokban tett ellenőrző látogatások során gyűjtött információk szerint a Görögország, Franciaország, Olaszország, Ciprus és Málta lobogója alatt közlekedő vagy ezekben a tagállamokban lajstromozott erszényes kerítőhálós hajók számára az Atlanti-óceánon a nyugati hosszúság 45°-ától keletre és a Földközi-tengeren folytatandó kékúszójútonhal-halászatra odaítélt halászati lehetőségeket 2008. június 16-tól kimerítettnek kell tekinteni, valamint a Spanyolország lobogója alatt közlekedő vagy ebben a tagállamban lajstromozott erszényes kerítőhálós hajók számára ugyanezen állomány halászatára odaítélt halászati lehetőségeket 2008. június 23-tól kimerítettnek kell tekinteni.”

9 Az említett rendelet 1. cikke a következőt írja elő:

„A Görögország, Franciaország, Olaszország, Ciprus és Málta lobogója alatt közlekedő vagy ezekben a tagállamokban lajstromozott hajók által az Atlanti-óceánon a nyugati hosszúság 45°-ától keletre és a Földközi-tengeren erszényes kerítőhálóval folytatott kékúszójútonhal-halászat 2008. június 16-tól kezdődően tilos.

Ettől az időponttól kezdve az e hajók által fogott, az adott állományba tartozó egyedek fedélzeten való tárolása, halketrecben történő hizlalása vagy tenyésztése, átrakodása, átszállítása vagy kirakodása is tilos.”

10 Ugyanezen rendelet 2. cikkének szövege a következő:

„A Spanyolország lobogója alatt közlekedő vagy ebben a tagállamban lajstromozott hajók által az Atlanti-óceánon a nyugati hosszúság 45°-ától keletre és a Földközi-tengeren erszényes kerítőhálóval folytatott kékúszójútonhal-halászat 2008. június 23-tól kezdődően tilos.

Ettől az időponttól kezdve az e hajók által fogott, az adott állományba tartozó egyedek fedélzeten való tárolása, halketrecben történő hizlalása vagy tenyésztése, átrakodása, átszállítása vagy kirakodása is tilos.”

11 Az 530/2008 rendelet 3. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A második bekezdésre [helyesen: (2) bekezdésre] figyelemmel 2008. június 16-tól kezdődően a közösségi gazdasági szereplők közösségi vizeken vagy közösségi kikötőkben nem fogadhatják az erszényes kerítőhálós hajók által az Atlanti-óceánon a nyugati hosszúság 45°-ától keletre és a Földközi-tengeren fogott kékúszójútonhal-egyedeket kirakodásra, halketrecben történő hizlalásra vagy tenyésztésre és átrakodásra.

(2) A Spanyolország lobogója alatt közlekedő vagy ebben a tagállamban lajstromozott hajók által az Atlanti-óceánon a nyugati hosszúság 45°-ától keletre és a Földközi-tengeren erszényes kerítőhálóval fogott kékúszójú tonhalak közösségi vizeken vagy közösségi kikötőkben történő kirakodása, halketrecben történő hizlalása vagy tenyésztése és átrakodása 2008. június 23-ig engedélyezett.”

A jogvita alapjául szolgáló tényállás

12 J.-F. Giordano a *Janvier Giordano* nevű, francia lobogó alatt közlekedő erszényes kerítőhálós hajó tulajdonosa, aki a Földközi-tengeren folytat halászati tevékenységet.

13 Az uniós szabályozás értelmében a Francia Köztársaság a 2008. évre a kékúszójú tonhalra vonatkozóan 4164 tonna halászati kvótával rendelkezett, amelynek 90%-át a tevékenységüket a Földközi-tengeren francia lobogó alatt végző erszényes kerítőhálós hajók részére osztották ki.

14 Ezzel összefüggésben, a fellebbező részére a francia mezőgazdasági és halászati miniszter 2008. április 16-i határozatával különleges halászati engedélyt adott ki, amely engedélyezte számára – a 132,02 tonnás egyéni halászati kvóta formájában rendelkezésére bocsátott halászati lehetőségek korlátain belül – a földközi-tengeri kékúszójú tonhal kifogását, fedélzeten való tárolását, átrakodását, átszállítását, kirakodását, szállítását, tárolását, és eladását. Az engedély a 2008. április 1-jétől június 30-ig tartó időszakra volt érvényes.

15 A Földközi-tengeren a kékúszójú tonhal halászatát megtiltó 530/2008 rendelet elfogadását követően a kékúszójú tonhal halászati idénye 2008. június 16-án megszakadt, következésképpen a fellebbező halászati engedélyét a Langedoc-Roussillon régió prefektusának az említett rendeletet végrehajtó 2008. június 16-i határozatával visszavonták.

16 J.-F. Giordano a francia közigazgatási bíróságok előtt eljárást indított az említett határozat megsemmisítése iránt. Megsemmisítés iránti kérelmét a montpellier-i közigazgatási bíróság – a marseille-i fellebbviteli közigazgatási bírósághoz hasonlóan – azon az alapon utasította el, hogy a szóban forgó tilalmi intézkedés az 530/2008 rendeleten, és nem a Languedoc-Roussillon régió prefektusának határozatán alapult.

17 A Bíróság AJD Tuna ítéletében (C-221/09, EU:C:2011:153) megállapította, hogy az 530/2008 rendelet érvénytelen, amennyiben az e rendeletben szereplő tilalmak – miután azokat a 2371/2002 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése alapján fogadták el – a spanyol lobogó alatt közlekedő vagy e tagállamban lajstromozott erszényes kerítőhálós hajók, valamint azon közösségi gazdasági szereplők tekintetében, amelyek e hajókkal kötöttek szerződéseket, 2008. június 23-ától hatályosak, míg e tilalmak a görög, francia, olasz, ciprusi és máltai lobogó alatt közlekedő vagy e tagállamokban lajstromozott erszényes kerítőhálós hajók, valamint azon közösségi gazdasági szereplők tekintetében, amelyek e hajókkal kötöttek szerződéseket, 2008. június 16-tól hatályosak anélkül, hogy ez az eltérő bánásmód objektíven igazolt volna.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

18 A Törvényszék Hivatalához 2011. február 25-én benyújtott keresetlevelével J.-F. Giordano az 530/2008 rendelet elfogadása miatt elszenvedett kárának megtérítésére irányuló, az Európai Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapítása iránti keresetet indított.

19 A Törvényszék – miután a megtámadott ítélet 12. pontjában emlékeztetett arra az állandó ítélkezési gyakorlat, amely szerint az Uniónak az intézményei jogellenes magatartásáért fennálló szerződésen kívüli felelősségének megállapításához több feltétel együttes teljesülése szükséges – úgy döntött, hogy először azt vizsgálja meg, hogy a felperes bizonyította-e a kár tényleges fennállását.

20 Így a Törvényszék a megtámadott ítélet 18. pontjában megállapította, hogy a kvóták nem szolgálnak semmiféle garanciával a halászok számára a tekintetben, hogy kifoghatják a részükre kiosztott kvóták összességét, mivel a kvóta csak a maximális fogás elméleti határának minősül, amelyet semmiképpen sem lehet meghaladni.

21 Ennélfogva a Törvényszék megállapította, hogy mivel a felperes annak állítására szorítkozott, hogy az 530/2008 rendelet értelmében előírt halászati tilalom nem tette számára lehetővé, hogy a 2008. június 16. és 30. közötti időszakban gyakorolja tevékenységét, az általa hivatkozott kár nem volt tényleges.

22 Következésképpen a Törvényszék elutasította a felperes által előterjesztett keresetet, és a költségek viselésére kötelezte.

A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

23 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– állapítsa meg, hogy az 530/2008 rendelet elfogadása megtérítendő kárt okozott a számára;

– kötelezze a Bizottságot kártérítés címén 542 594 eurónak a részére történő megfizetésére, és

– a Bizottságot kötelezze a fellebbezési eljárással, valamint az elsőfokú eljárással összefüggésben felmerült költségek viselésére.

24 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést mint elfogadhatatlant;

– másodlagosan utasítsa el a fellebbezést mint megalapozatlant;

– harmadlagosan utasítsa el a kártérítési keresetet, és

– a fellebbezőt kötelezze a fellebbezési eljárással, valamint az elsőfokú eljárással összefüggésben felmerült költségek viselésére.

A fellebbezésről

A felek érvei

25 Első jogalapjában a fellebbező azzal érvel, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 17–22. pontjában kimondta, hogy nem állapítható meg az Unió jogellenes aktusért való szerződésen kívüli felelőssége, mivel a hivatkozott kár – jellegét tekintve – nem volt tényleges és biztos.

26 E jogalap első részében a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 17–19. pontjában összekeverte a kár bizonyosságát a kár mértékének megállapításával.

27 Egyrészről, a hivatkozott kár tényleges és biztos jellege abból következik, hogy az 530/2008 rendelet elfogadásával a halászati idény rendes befejeződése előtt volt köteles felhagyni halászati tevékenységével, másrészről pedig a kár mértékének megállapítása szükségszerűen feltevéseken alapulna, mivel nem lehet ismerni azt a halmennyiséget, amelyet a fellebbező kifoghatott volna.

28 Első jogalapjának második részében a fellebbező azt állítja, hogy rendkívüli és különleges kárt szenvedett el. A kár rendkívüli jellege ahhoz kapcsolódik, hogy annak mértéke a várt forgalom felének felel meg, ugyanakkor azért különleges, mert a közösségnek csak bizonyos számú tagjait érinti.

29 A Bizottság elsősorban azzal érvel, hogy az első jogalapot mint elfogadhatatlant kell elutasítani, mivel a tényleges és biztos kár fennállásának értékelése a tények olyan értékelésének minősül, amely nem tartozik a Bíróság által gyakorolt jogi felülvizsgálat alá.

30 A Bizottság másodsorban úgy véli, hogy az első jogalap nem megalapozott.

A Bíróság álláspontja

Az elfogadhatóságról

31 Ami az első jogalap első részét illeti, az elfogadható, amennyiben a fellebbező arra kéri a Bíróságot, hogy arról hozzon határozatot, hogy a Törvényszék az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításával összefüggésben a hivatkozott kár ténylegesnek és biztosnak minősítése során tévesen alkalmazta a jogot (lásd ebben az értelemben: Archer Daniels Midland kontra Bizottság ítélet, C-510/06. P, EU:C:2009:166, 105. pont; Bizottság kontra Schneider Electric ítélet, C-440/07. P, EU:C:2009:459, 191. pont).

32 Ennélfogva a jogalap ezen első része tekintetében a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

33 Az első jogalap második részét illetően meg kell állapítani, hogy az nem felel meg a fellebbezés elfogadhatósága sajátos követelményeinek, mivel a fellebbező – azzal, hogy számos érvet fejt ki annak alátámasztására, hogy rendkívüli és különleges kárt szenvedett el – lényegében a Törvényszékhez benyújtott keresetlevelének egyszerű újbóli vizsgálatát kívánja elérni (lásd ebben az értelemben: Interporc kontra Bizottság ítélet, C-41/00. P, EU:C:2003:125, 16. pont; Reynolds Tobacco és társai kontra Bizottság ítélet, C-131/03. P, EU:C:2006:541, 50. pont).

34 A jogalapnak ezt a részét tehát mint elfogadhatatlant kell elutasítani.

Az ügy érdeméről

35 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az Unió EUMSZ 340. cikk második bekezdése szerinti szerződésen kívüli felelősségének megállapításához több feltétel együttes teljesülése szükséges, nevezetesen az uniós intézménnyel szemben kifogásolt magatartás jogellenessége, a kár tényleges jellege, valamint az intézmény magatartása és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállása (Agraz és társai kontra Bizottság ítélet, C-243/05. P, EU:C:2006:708, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 A kár ténylegességére vonatkozó feltétel megkívánja, hogy azon kár, amelynek a megtérítését kérik, tényleges és biztos legyen, amit a felperesnek kell bizonyítania (Agraz és társai kontra Bizottság ítélet, EU:C:2006:708, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 A jelen ügyben a Törvényszék a megtámadott ítélet 17–19. pontjában úgy vélte, hogy a felperes által hivatkozott, a 2008. június 16-tól a kékúszójútonhal-halászat tilalma miatt egyéni halászati kvótájának ki nem fogott és nem értékesített részében rejlő kár csupán feltevésszerű helyzetet tükröz, és nem tekinthető ténylegesnek és biztosnak.

38 A Törvényszék konkrétan azt állapította meg, hogy a kvóták kiosztása nem szolgál semmiféle garanciával a felperes számára a tekintetben, hogy kifoghatja egyéni halászati kvótájának összességét, mivel ezen utóbbi csak a maximális fogás elméleti határának minősül, továbbá hogy mindenesetre nem zárható ki, hogy a felperes – akaratán kívül álló okok miatt – akkor sem tudta volna elérni a kvótáját, ha 2008. június 30-ig halászhatott volna.

39 Meg kell azonban állapítani, hogy a Törvényszék ezzel tévesen alkalmazta a jogot.

40 A Törvényszék a kárral kapcsolatos feltétel vizsgálata során különösen azzal alkalmazta tévesen a jogot, hogy annak az előfeltevésnek a téves jellegére való hivatkozásra szorítkozott – amint az a megtámadott ítélet 18. pontjából kitűnik –, amely előfeltevés szerint a felperes rendelkezett halászathoz való joggal, és szükségszerűen kimerítette kvótáját. Egyrészről ugyanis a valamely jogszabállyal a magánszemélyek számára keletkeztetett jog fennállása nem az állítólagos kár ténylegességéhez kapcsolódik, hanem olyan feltételt képez, amelytől – az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapítása céljából – az ilyen szabály valamely uniós intézmény általi kellően súlyos megsértésének megállapítása függ. Másrészről, a felperes azon álláspontjának a Törvényszék általi elutasítása, amely szerint kimerítette kvótáját, kizárólag a hivatkozott kár terjedelmének értékelése szempontjából releváns, magának a kár fennállásának szempontjából azonban nem, amely kár biztos jellegét nem kérdőjelezi meg az annak pontos terjedelmét övező bizonytalanság (lásd ebben az értelemben: Agraz és társai kontra Bizottság ítélet, EU:C:2006:708, 36. pont).

41 Ennélfogva anélkül kell hatályon kívül helyezni a megtámadott ítéletet, hogy határozni kellene a fellebbezés többi jogalapjáról.

A Törvényszék előtti keresetről

42 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikke első bekezdése második mondatának megfelelően a Bíróság a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezése esetén az ügyet érdemben maga is eldöntheti, amennyiben a per állása megengedi.

43 A jelen ügyben a Bíróság úgy véli, hogy a J-F. Giordano által a Törvényszékhez benyújtott kártérítési kereset esetében ezt a per állása megengedi, és hogy ennélfogva az ügyet érdemben kell eldönteni.

44 A jelen ítélet 35. pontjában felidézetteknek megfelelően, az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításához több feltétel együttes teljesülése szükséges. Valamely jogi aktus jogellenessége esetén e feltételek között szerepel a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértése (Bizottság kontra Schneider Electric ítélet, EU:C:2009:459, 160. pont).

45 A jelen ügyben J-F. Giordano elsősorban azzal érvel, hogy a Bizottság megsértette a 2371/2002 rendelet 7. cikkének (1) bekezdését az 530/2008 rendelet elfogadásával, holott nem rendelkezett bizonyítékokkal arra, hogy meghaladták volna a francia lobogó alatt közlekedő hajók számára a 2008. évre biztosított kvótát.

46 E tekintetben meg kell állapítani, hogy ez az érv azon az előfeltevésen alapul, hogy a sürgősségi intézkedéseknek a Bizottság általi elfogadása megköveteli a kiosztott kvóta tényleges meghaladásának bizonyítását. Márpedig ez az előfeltevés téves. Magának a 2371/2002 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése értelmében ugyanis a Bizottság – amint „nyilvánvaló az erőforrások [helyesen: élő vízi erőforrások] védelmére vagy a tengeri ökoszisztémára vonatkozóan a halászati tevékenységből eredő súlyos fenyegetettség, amely azonnali intézkedést kíván” – anélkül határozhat ilyen intézkedésekről, hogy meg kellene várnia a kiosztott kvóták túllépésének bekövetkezését. Márpedig amint azt a Bíróság az AJD Tuna ítélet (EU:C:2011:153) 63–65. pontjában megállapította, az 530/2008 rendelet különböző preambulumbekezdései olyan információk összességét tartalmazzák, amelyek pontosságát J-F. Giordano nem vitatta, és amelyek megfelelően bizonyítják, hogy a jelen ügyben fennállt ez a súlyos fenyegetettség.

47 J-F. Giordano másodsorban azt állítja, hogy az 530/2008 rendelet elfogadása tevékenységének – a szakmai tevékenysége gyakorlásának az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 15. cikkében biztosított jogával, valamint a Charta 17. cikke első bekezdésében biztosított, tulajdonhoz való jogával összeegyeztethetetlen – korlátozását eredményezte.

48 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy – J-F. Giordano állításával ellentétben – az, hogy valaki halászati jog és a joghatósággal rendelkező tagállam által egy adott halászati idényre kiosztott kvóta jogosultja, nem biztosítja számára a jogot, hogy ezt a kvótát minden körülmények között kimeríthesse.

49 Arra is emlékeztetni kell, hogy – amint azt a Bíróság megállapította – a szakmai tevékenységek szabad gyakorlásához való jog nem jelent korlátlan jogosultságot, hanem azt a társadalmi szerepére való tekintettel kell figyelembe venni (lásd ebben az értelemben: FIAMM és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-120/06. P és C-121/06. P EU:C:2008:476, 183. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ily módon, e szabadság gyakorlása – a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében – akkor korlátozható, ha a korlátozásokat törvény írja elő, továbbá ha az arányosság elvére figyelemmel elengedhetetlenek, és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálják (lásd ebben az értelemben: Digital Rights Ireland és társai ítélet C-293/12 és C-594/12, EU:C:2014:238, 38. pont).

50 A jelen ügyben tagadhatatlan, hogy az 530/2008 rendelet az Unió által elérni kívánt közérdekű célkitűzésre, azaz – a 2371/2002 7. cikke (1) bekezdésének megfelelően – az Atlanti-óceán keleti részén és a Földközi-tengerben élő kékúszójútonhal-állomány védelmét érintő súlyos fenyegetettség elkerülésére és ezen állomány helyreállítására reagál. Ezen túlmenően – amint az az AJD Tuna ítélet (EU:C:2011:153) 77–85. pontjából kitűnik –, meg kell állapítani, hogy az 530/2008 rendeletben szereplő halászatot megtiltó intézkedések nem nyilvánvalóan alkalmatlanok ahhoz képest, ami az e közérdekű célkitűzés eléréséhez szükséges, ekként pedig az arányosság elvének megfelelőnek bizonyulnak.

51 J-F. Giordano harmadsorban azt állítja, hogy az 530/2008 rendelet elfogadásával megsértették a jogbiztonság és a bizalomvédelem elveit, mivel ez a rendelet a kékúszójú tonhal halászati idényét 2008. június 16-tól szüntette meg, holott annak halászatát Franciaországban eredetileg 2008. június 30-ig engedélyezték.

52 Amint azonban azt a Bíróság már megállapította, többek között a 2371/2002 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében és 26. cikkének (4) bekezdésében szerepel azon intézkedések meghozatalának a lehetősége, amelyek a halászati idényt annak rendes időpontja előtt megszüntetik (AJD Tuna ítélet, EU:C:2011:153, 75. pont). Ennélfogva azok a közösségi gazdasági szereplők, amelyek tevékenysége kékúszójú tonhal halászatából áll, nem hivatkozhatnak a jogbiztonságra, illetve a bizalomvédelemre, mivel számíthatnak arra, hogy ilyen intézkedések hozhatók (lásd ebben az értelemben: AJD Tuna ítélet, EU:C:2011:153, 75. pont).

53 A fenti megfontolásokból következik, hogy J-F. Giordano nem bizonyította a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértésének fennállását.

54 Mivel az Unió felelőssége megállapításának egyik feltétele nem teljesült, a keresetet anélkül kell megalapozatlanként elutasítani, hogy vizsgálni kellene azt, hogy a jelen ügyben teljesült-e a többi feltétel.

A költségekről

55 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a fellebbezés megalapozott és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (2) bekezdése értelmében, amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is megfelelően alkalmazni kell, több pervesztes fél esetén a Bíróság határoz a költségek megosztásáról.

56 Mivel a Bíróság J-F. Giordano fellebbezésének helyt adott, kártérítési keresetét azonban elutasította, J-F. Giordano és a Bizottság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) **A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének Giordano kontra Bizottság ítéletét (T-114/11, EU:T:2012:585) hatályon kívül helyezi.**

2) **A Bíróság a Jean-François Giordano által a T-114/11. sz. ügyben benyújtott kártérítési keresetet elutasítja.**

3) **Jean-François Giordano és a Bizottság maguk viselik saját költségeiket.**

Aláírások